

РЕШЕНИЕ

№ 16125

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2336** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на Д. А. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1581 от 12.02.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради противоречие с целта на закона, материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Инвокирани са доводи за това, че административния орган е възприел неправилно изложената бежанска история. Оспорва като неправилен и в противоречие с изложеното от жалбоподателя извода на административния орган за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Счита ситуацията в С. за несигурна и опасна. Излага твърдения, че връщането му в страната по произход би довело до риск от тежки посегателства, достигащи ниво на преследване. Позовава се на чл. 3 от ЕКПЧ. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично, поддържа депозираната жалба.. Твърди, че има майка, баща и брат, които живеят в С. и поддържа контакт с тях. Споделя, че е от област Д. А., [населено място], което се намира на около 90-100 км. от града. Там местните управници били араби под властта на кюрдите. Роднините му, които също живеели там, били добре. Твърди, че е от племе шаетат. Сочи, че не иска да бъде под властта на кюрдите, защото те били терористи. Потвърждава желанието си да получи закрила и

да живее в РБ. Твърди още, че има трудов договор с фирма „Емес билд“ ООД, като работи като строителен работник.

Ответникът –Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата. Представя актуална справка за общата ситуацията в С. към 08.05.2025 г. и за военната служба, актуална към 14.03.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ - ДАБ. Моли Съда да отхвърли жалбата като недоказана и неоснователка и да остави в сила оспореното в настоящето производство Решение на председателя на ДАБ.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с подадена молба с вх. № 105400-2961/14.08.2024 г. на Дирекция „Миграция“- СДВНЧ- С., от Д. А. М., гражданин на С., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Чужденецът е бил регистриран в РПЦ- Х. като Д. А. М., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. А., С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: неженен. Същият е бил настанен в РПЦ-Х. на 22.08.2024 г., видно от Решение за настаняване № 2750. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л. 60/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR108C2408220046.

С писмо рег. № УП-34170/27.08.2024 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-16568 от 08.10.2024 г. директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 30.10.2024 г. интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП-34170 /л. 31/, жалбоподателя заявява, че е напуснал С. на 10.07.2024 г. и нелегално е преминал в Турция, където останал двадесет и осем дни. На 08.08.2024 г. влязъл незаконно в РБългария, през зелената граница с груп от още двадесет човека, когато преминали на българска територия, тръгнали с кола за [населено място] и там се предали на полицията. Молителят е споделил още, че е роден в [населено място], обл. Д. А. и е живял там до отпътуването си. Твърди, че основната причина, която мотивирала решението му да напусне родината си била водещата се война в страната. Споделя, че когато е напуснал С. сраженията се водели между кюрдите и ирански групировки. Уточнява, че все още има сражения в родното му място. Твърди, че лично не е бил свидетел на въоръжени действия, но къщата им била разрушена в началото на войната. Молителят, сочи че нито той, нито някой от семейството му са пострадали в резултат на военните действия. Соци, че войната е довела страната до икономическа криза и безработица, като липсвали елементарни

условия на живот. Това го е и мотивирало да потърси сигурност в мирна държава.

По време на интервюто, жалбоподателя е посочил също, че от началото на военните действия до напускането му на страната му по произход, не е бил подложен на преследване от никоя групировка в С.. Заявява, че е отбил задължителната си военна служба. Допълва, че с властите в страната си по произход не е имал проблеми заради етническата си принадлежности изповядваната от него религия. Не е членувал в политически партии или организации, не е бил арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-02-60/29.01.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С. към 29.01.2025 г. /л.17-22/. От изложеното в нея е направен извод, че се наблюдава съществена промяна в политическата и икономическата ситуация в С. в посока подобрене на условията на живот и безопасност. Следва да се вземе предвид и обстоятелството за влиянието на международни организации на територията на С., които предлагат услуги за закрила и подкрепа в полза на вътрешно разселени лица, търсещи убежище лица, бежанци, завърнали се лица и приемачи общности. Направен е извод, че в страната на произход на жалбоподателя, не е наличен въоръжен конфликт, при който насилието да е толкова високо ниво, че да съществува разумна вероятност да генерира общ риск от тежки посегателства за живота и сигурността на всяко лице, независимо от самоличността му, единствено поради фактическото му присъствие на тази територия.

Със становище № УП 34170/04.02.2025 г., изготвено от К. Б., младши експерт в РПЦ – С., е направено предложение на председателя на ДАБ-МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

Въз основа на събраните в административното производство доказателства, органът е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. от 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, като е съобразил причините за напускане на страната по произход С., както и изложената от Д. А. М. бежанска история, и е извел извода, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основания, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Сирийският гражданин не е бил политически ангажиран, както и не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване на някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ. Не са и констатирани да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежко по своето естество и повторяемост. Посочено е също, че по време на интервюто жалбоподателя е посочил, че не е имал лични проблеми в С., както с официалните власти, така и с недържавни субекти. Заявява, че не е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход. Посочено е още, че липсват и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 19 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Поради изложеното, органът е приел, че искането в частта за предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Като е съобразил проведеното с молителя интервю, административния орган е формирал извод, че от изложената бежанска история на Д. А. М., не може да се приеме, че сирийският гражданин е

напуснал страната си по произход поради опасност от тежки посегателства. В тази връзка е приел, че не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко, унизително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Прямо търсещия закрила не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Административният орган е извършил и преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкуваното решение и по-конкретно, тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“, условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя. В тази връзка, като е съобразил и изготвената справка с вх. № МД-02-60/28.01.2025 г., административни орган е формирал извод, че кандидата липсват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. След извършена преценка на всички индивидуални фактори, касаещи личното положение на молителя и актуалната информация относно страната му по произход, административните органи са установили, че при евентуалното му завръщане в С., където се намира и неговото семейство, той би могъл да води нормален начин на живот.

Предвид гореизложената информация за кандидата, се приема, че липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9 ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в България, както и не се позовава на причини от хуманитарен характер / чл. 9, ал. 8 от ЗУБ/.

Ответникът е представил по делото като писмени доказателства актуална справка от 08.04.2025г. за обществено - политическата обстановка в Сирийска арабска република, както и за военната служба, актуална към 14.03.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73

от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Не е основателно позоваването на чл. 8, ал. 5, т. 5 от ЗУБ. Бежанската история, изложена по време на интервюто не съдържа данни за опасност от наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3. Промяната на ситуацията в С. и прекратяването на вътрешния въоръжен конфликт с официалните власти с падането на режима на Б. А. изключва възможността от участие във военни действия и извършване на военни престъпления.

Действителните причини за напускане на страната на произход не са свързани с осъществено преследване спрямо чуждия гражданин или опасения от преследване в бъдеще, а с желание за по-добра работа и финансови възможности. Тези причини попадат извън основанията за предоставяне на международна закрила по ЗУБ.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност

към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

По отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ - също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ. Не се установява да е напуснал след като е изложен на реална опасност от тежки посегателства /такива по чл. 9, ал. 2/, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т.3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по - ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че:

съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Предвид изложеното, следва да се приеме, че за жалбоподателя не съществува реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в С., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

От представените актуални справки № МД-02-200/08.04.2025г. и № МД-02-160/14.03.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, относно актуална политическа и икономическа обстановка в С., е видно, че на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка "Х. Т. ал Ш." (Н. Т. al-S., HTS), чийто контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и И., започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д. и декларират победа, а същия ден президентът Б. А. напуска страната, след което получава убежище в Русия. В изявление публикувано ден след свалянето от власт на Б. А., администрацията обявява амнистия и заявява,

че животът на войниците ще бъде в безопасност и че последните не трябва да бъдат нападани. Решението за амнистия е взето, след като стотици наборници и войници от силите на бившия режим се предават по време на неотдавнашни сражения с опозиционните сили или са заловени, докато се опитват да избягат от битки и военни казарми. Опозиционните сили, сваили от власт президента Б. А. заявяват, че предоставят амнистия на целия военен персонал, призован на служба при бившия режим. На 17 декември 2024 г., А. ал Ш. – лидер на групировката „Х. Т. ал Ш.“ обявява, че всички бунтовнически фракции ще бъдат разпуснати и интегрирани в рамките на Министерството на отбраната. През месец януари 2025 г. бунтовническите военни командири назначават А. ал Ш. за президент за преходния период, отменят конституцията от ерата на Б. А., приета и действаща от 2012 г. и разпускат парламента, армията и службите за сигурност на бившия режим. На 18 февруари 2025г. Сирийските демократични сили се съгласяват да интегрират своите въоръжени сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. На 02 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското правителство новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024г., което слага край на продължилото повече от половин век управление на семейството му и на 13 годишен опустошителен конфликт. В статия на В. News от 9 март се посочва, че лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци, при които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алауитското религиозно малцинство. На 13 март временният президент на С. А. ал Ш. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период. В документа се казва, че ислямската юриспруденция е основният източник на законодателството, декларацията урежда разделението на властите и съдебната независимост и гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. Сирийският президент А. ал Ш. обявява преходно правителство, назначавайки 23-ма министри в нов разширен и приобщаващ кабинет, съобщават световните медии. К., обявен на 29 март 2025г. няма да има министър – председател, като се очаква Ал Ш. да ръководи изпълнителната власт. В реч, отбелязваща сформирането на кабинета, той казва: „Формирането на ново правителство днес е декларация за нашата съвместна воля за изграждане на нова държава“. Новите управляващи в С. са подложени на натиск от страна на З. и арабските страни да сформират правителство, което да включва в по-голяма степен разнообразните етнически и религиозни общности в страната. Според съобщение на вицепрезидента на Турция от 17 март, след събитията от 8 декември 2024г. 145 639 сирийци са се завърнали доброволно в С.. В Бюлетин на ВКБООН се посочва, че считано от 8 декември 2024г., към 25 март 2025г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С. от съседни страни. С тези лица общият брой на хората, преминали обратно в С. от началото на 2024г. възлиза на 732 700 души. Според последни данни от работната група за вътрешно разселените лица, считано от 27 ноември 2024г. насам, около 926 000 вътрешно разселени лица също са се завърнали в районите си на произход в С.. Наблюденията на ВКБООН относно връщанията остават до голяма степен в съответствие с предходните седмици... Към 3 април 2025г. В. комисариат за бежанците на ООН изчислява, че считано от 8 декември 2024г., около 372 550 сирийци са преминали обратно в С. от съседните страни. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на работната група за вътрешно разселени лица, към 27 март 2025г. 1,05 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си. По отношение на последните събития от 20 март 2025г., временният президент А. ал Ш. обявява сформирането на ново правителство, поставяйки акцент върху

единството за възстановяване на държавата. Основните приоритети включват борба с корупцията, съживяване на институциите, укрепване на икономиката и привличане на сирийски професионалисти.

На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Следва да се съобрази и служебно известната информация, че на заседанието си от 19 декември 2024 г. Европейският съвет прие заключенията относно положението в С. след падането на режима на Б. А., и конкретно следното:

- определят като историческа възможност за повторно обединение и изграждане на страната и подчертават значението на приобщаващ и ръководен от С. политически процес, който да отговаря на легитимните стремежи на сирийския народ в съответствие с основните принципи на Резолуция 2254 на Съвета за сигурност на ООН, изразена е и подкрепа за работата на специалния пратеник на ООН за С..

- независимостта, суверенитетът и териториалната цялост на С. в рамките на сигурни граници, следва да се зачитат изцяло в съответствие с международното право. Подчертава се необходимостта да се гарантира зачитането на правата на човека, включително правата на жените, неосновано на религиозно разделение управление и защита на членовете на религиозните и етническите малцинства, както и да се опази културното наследство на С..

- призовават се всички страни да пазят националното единство и да гарантират защитата на цивилното население, предоставянето на обществени услуги, както и създаването на условия за приобщаващ и мирен политически преход и за безопасно, доброволно и достойно връщане на сирийските бежанци, както е определено от ВКБООН.

- подчертават също значението на борбата с тероризма, на предотвратяването на повторната поява на терористични групи и на унищожаването на оставащите запаси от химически оръжия.

В изявление на върховния представител от името на Европейския съюз по повод падането на режима на А., който бележи исторически момент за сирийския народ, се изразява подкрепа за всички сирийци и в страната, и в диаспората, които са изпълнени с надежда или пък се страхуват от несигурното бъдеще. Всички те трябва да имат възможността да се обединят и да стабилизират и изградят отново своята страна, да възстановят справедливостта и да гарантират наличието на отчетност. Изтъква се, че е от решаващо значение да се запази териториалната цялост на С., да се зачитат нейната независимост, нейният суверенитет и държавните институции и да се отхвърлят всички форми на екстремизъм. Настоятелно се призовават всички участници да избягват всякакво по-нататъшно насилие, да гарантират защитата на цивилното население и да спазват международното право, включително международното хуманитарно право, в това число защитата на членовете на всички малцинства, включително християнските и другите малцинствени вероизповедания, за безопасността на чуждите граждани и за зачитането на дипломатическите представителства в Д.; приканват се всички страни да защитят богатото културно наследство и религиозните паметници на С.. Изтъква се в изявлението, че е наложително повече от всякога всички заинтересовани страни да започнат приобщаващ и ръководен и подкрепян от сирийците диалог по всички ключови въпроси, за да се гарантира организиран, мирен и приобщаващ преход,

в духа на Резолюция 2254 на Съвета за сигурност на ООН и в съответствие с волята на сирийския народ.

В този критичен период Европейският съюз подкрепя сирийския народ и продължава да поддържа тесни контакти с партньорите в региона и с ключовите международни партньори, в това число предоставя значителна финансова помощ. Така от 2017 г. насам ЕС организира ежегодни конференции в подкрепа за бъдещето на С. и региона. Тези конференции имат за цел да продължат да подкрепят сирийското население и съседните държави, приемащи сирийски бежанци, и да мобилизират международната общност в подкрепа на всеобхватно и надеждно политическо решение на конфликта в С.. Конференцията е форум за потвърждаване на подкрепата от международната общност за сирийския народ и за усилията на специалния пратеник на ООН за постигане на политическо решение чрез преговори, в съответствие с Резолюция 2254 на Съвета за сигурност на ООН. На конференцията през 2024 г. донорите се ангажираха да предоставят сума в общ размер на 7,5 млрд. евро. Общата сума включва 2,12 млрд. евро, обещани от ЕС за 2024 и 2025 г.

В заключение, постановеното с оспореното решение е правилно като резултат и на основание актуалната обстановка в С. след падането на режима на Б. А.. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден на напусне страната си на произход, поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение.

На основание изложеното, с оспореното решение правилно е постановен отказ да се предостави международна закрила на оспорващия както на основание чл.8, така и на основанията по чл.9 ЗУБ. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 12-ти състав,
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1581 от 12.02.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

съдия: